

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr. 82.

2023. gada oktobris

LAI KUR ŠODIEN VĒRTOS TAVAS ACIS, LAI TĀS VERAS CAUR MĪLESTĪBU!

Vēl jau tikai rudens sākums

Klusītēm ir durvis vēris,
Nemanāmi ielavījies,
Kā ikkatru gadu dara.
Vēl jau tikai mazmazlietiņ
Krāsu otu šur tur triepis,
Spilgtām krāsām akcentējis,
Koku zaļo lapu rotu.
Vēl jau tikai vēsie rīti,
Un ar novakares dzeestrās,
Tumsa, kura atnāk ātrāk,
Liecina, ka rudens klāt.
Nav viņš nācis tukšām rokām,
Veltes bagātīgas sniedz.
Paņem krāsu prieku košo,
Tik, cik nepieciešams tev,
Lai ar smaidu sirdī
ietu,
Cauri dienām
pelēkām.
**(Mazā
raganiņa)**

Citviet līs...

Caur Visuma zvaigznājiem neziņā klīstu,
No dzīves uz dzīvi, te mīlot, te nīstot,
Debesu atspulgu dārgumus vācu,
Lai saprastu reiz, no kā viss ir sācies?
Skrienot līdz Saulei, cik tālu vien varu,
Lai noķertu pēdējos gaistošos starus,
Vasaras karstajos vakaros skatos,
Kā rudens vējš jau pūš lapas Tev matos...
Vai apturot laiku, mēs varētu spēt,
Šos skaistākos mirkļus sev paturēt?
Te Laika Vīrs domīgs pienāk man klāt,
Un saka, ka labāk to nemēģināt.
Jo citviet pasaulē mūžam tad līs,
Un sāpošās brūces vairs nesadzīs...
Ik reizi, kad atkal sniegpārslas krīt,
Tu vari vienkārši... pasmaidīt...

Aivis Vasiļevskis

Kam jānotiek, lai pasaule apstātos!

Būtu uz pauzes, lai varētu nesteidzīgi izpētīt, kas ir kas!

Ikdienas skrējienā viss pazib kā fons!
Fons kurā it kā nav nianšu, smaržu, krāsu tonalitāšu...

Kam ir jānotiek, lai tu beigtu skriet?
Izkāptu no fona radītās masas... ilūzijas...

Cits saslimst... cits salauž kāju... Tev to vajag?

Apstājies!

leelpo šeit un TAGAD!

Ko tu redzi? Ko tu jūti? Laimi?
Piepildījumu? Īstumu?

Plāva nav tikai plāva! Tā ir dažādu zālīšu kopums!
Gluži kā mūsu dzīve, kur katrs ziedinš ir ar savu krāsu, smaržu, dabu...

Mierā!

Zane Jurkāne

Un paies laiks... un ja Tu spēsi, tad

Tu ieraudzīsi, cik mazs bija tas, pie kā turējies kādreiz...

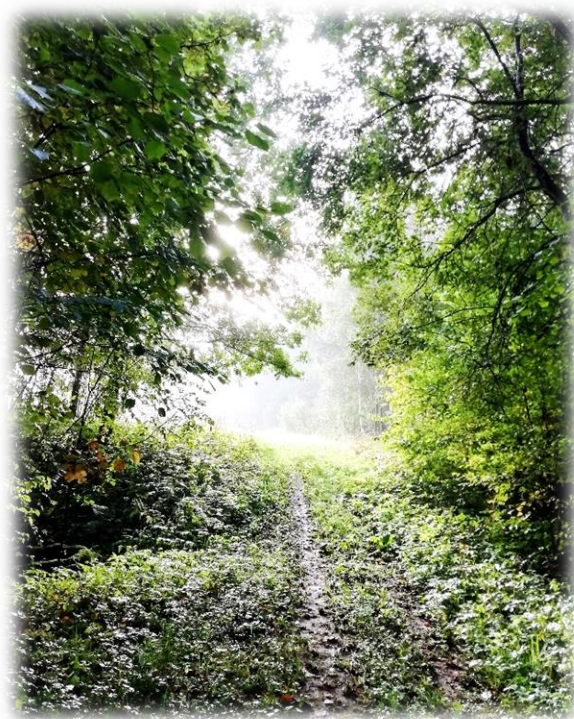
Cik ļoti vēl Tu nezināji patieso sevi, nepazīni... un tāpēc vēlējies to, ko īstenībā nemaz nevajag...

Un dažreiz ir tik labi uzticēties dzīves upei, kas plūst un mainās, noticecēt Visuma gudrībai, kas zina arī Tavu "Lielo bildi" un nes prom no Tavas dzīves to "mazo", kas Tev šobrīd varbūt šķiet tik svarīgs un liels...

Nes prom jau neatbilstošo, lai atbrīvotu vietu Tavā dzīvē kam jaunam...

Kad vibrācijas mainās, tad noārdās kārtā pēc kārtas no ierastās dzīves... un jāatstāj vecais, lai dzimtu jaunais, kopā vienā sirds traukā tos neieliet...

Leida Tīlika

Šķiet daždien laiks kā pazaudēts,

Zūd ceļš, kas ved uz mājām.

Pa nopūtai, pa asarai,

Pa pīlādžogai sarkanai

Kā asinslāse, uz lūpām sāpēs kostām.

Ir reizēm sajucis un neizprotams viss,

Gruzd pavards spīvi dūmos.

Un nav neviens, kas pasacīs

Vai tas ir viss,

Vai tikai ceļa sākums.

Aiva Bergsone

Ar ko sāksies Tava diena?

Ar smaržīgu kūciņu pie deguna? Kafijas smaržu? Ar pēdējo sapņa nospiedumu Tavu acu priekšā? Ar skatienu debesīs?

Pirmā telpa, kas pamostas ir Tavējā. Tu tajā vari nest vakardienu un arī rītdienu... un Tu to vari radīt tīru, dzidru - nemeklējot..., bet ATCEROTIES - Tu esi Mīlestība - Viss ir Mīlestība!

Uz ko Tu skaties, kad atver acis?
Skaties uz to caur mīlestību!

Lai kurrp vērtos šodien Tavas acis, lai tās veras caur mīlestību!

Linda Vītoliņa

APZIŅAS ATGŪŠANA

Ir kaut kas, kas mēs esam neatkarīgi

no tā, ko mēs par sevi domājam vai jūtam. Tā ir apziņa, visa aptveršana un ietveršana, klātesamība visam un nekam. No tās nav iespējams atbrīvoties, to var tikai uz īsu brīdi piemirst, aizsapņoties, šķietami noslīkt ilūzijās un dzīves izrotājumos. Kad mute ir pilna ar ūdeni, tad sākam vēlēties patiesu un dzīvu gaisa malku. Sāk ataut apziņa, kas esam. Ka esam.

Tars Ramats

Lai spoži un pilnībā iedegtos savas

Saules Spēkā... Dažiem nepietiks ar sarakstiņu un darbību izpildi... Ja būs sajūtama PRETESTĪBA, tad tai iespējams ir kāds no šiem iemesliem...

Vispirms būs jādziedina iekšējais bērns, ja Tev būs trūcis relaksētu sajūtu un iespēju baudīt esību bērībā...

Būs jāiemācās atslābt, priecāties, spontāni ļauties impulsiem... uzticēties savām sajūtām, lai tās ved...

Būs sev jāiedod tas, kas trūcis...

Būs jāiziet arī cauri tam, ko sakodējuši Tavā Apziņā, visiem meliem, KAS UN KĀDA/S TU ESI, tam ko devuši vecāki, un pat skolotāji, ko sakodējuši tavā apziņā visi tie, kuru kritikai Tu noticēji, kas teica, skaties kā Anniņa dara, re, Pēterītim labāk sanāk...

Būs jāapgūst arī tā disciplīna un gribasspēks izturēt laikā dotos solījumus sev, kura piemērs nebija rodams dzimtā... Un kur ar Tevi Tēvam nebija laika nodarboties.

"Mugurkauls" un rakstura stingrība būs jāizaudzina sevī pašam/ai...

Un tikai tad pie Baltas tīras, dziedināti Apzinātas savas Esības lapas apsēžoties, Tu droši rakstīsi savu scenāriju... bez bailēm KO tie CITI...?!

Tu iziesi, zinot un jūtot to, ka ja ne Tu, tad kas tad vēl ir atbildīgs par Tava unikālā dzīves ceļa skaisto, priekpilno un radošo gājumu...

Tu degsi zinot, ka nav jau ko zaudēt, ka nevienam jau vairs nav tās varas, kāda bija bērībā... turēt, dzēst... aizliegt...

Leida Tilika

♥ LĪDZSVARS UN MIERS... ♥

Jauns rīts, jaunas iespējas...

Cīts vakardienas redzējums...
Mainība apziņas līmenī...
Tas aizved pie jaunā un citādā...
Miers apņem, piepilda, līdzsvaru...
Caur sirdi var sajust
silto, plūstošo dienas enerģiju...
Jauns rīts, jaunas iespējas...
Lai Saules siltums un miers
piepilda tavu sirdi un
ielīkсмо Dvēseli!

• Zanda IvaNova (Vītola) •

Vienu mazu saules staru,

Gribētos man ļoti lūgt,
Lai caur tumšiem padebešiem,
Tas pie manis ciemos nāk.
Vienu mazu saules smaidu,
Gribētos man šodien lūgt,
Lai ar prieku šodien dienu,
Nodzīvot es varētu.
Tikai vienu mazu smaidu,
Lūdzu es no visas sirds,
Lai es varu dāvāt prieku,
Visiem, kurus mīlu es.

(Mazā raganīņa)

Seko savai iekšējai balsij!

Katra diena, ko piedzīvojam, uzsmaida mums un saka - Nāc! Seko savai iekšējai balsij.

Tas ir arī kā izaicinājums visam, kas tu biji pirms tam.

Tā ir iespēja pārskatīt savu līdzpaņemto mugursomu un atbrīvot no smagumiem, ko nēsā sev līdz.

Viss dievišķais ir vienkāršs un viegli uztverams.

Izejot no prāta labirintiem, tu vari tajā būt. Tikai ir viens nosacījums - tev pašam ir sev jādod atļauja, tātad iespēja mainīties.

Tikai tad var patiesi kaut kas sākt notikt.

Pamēģini jau šodien.

Seko savai iekšējai balsij.

Maija Kadiķe

Ja tu turies pie aizejošiem apstākļiem un

cilvēkiem, vai tu domā, ka dzīvei nav pa spēkam dot tev jaunas laimīgas sajūtas, jaunus apstākļus un brīnumainus notikumus? Citus cilvēkus un citus stāstus... Varbūt pa vidu vienkārši vajag mazliet miera.

Viss vienmēr ir kā vilnis - tas parādās, kādu laiku, ir un tad pazūd. Būtu dīvaini lūgties vilni kritienā, lai tas paliek, jo... tas ir tik skaists, tik lielisks...

Tāpat ir dīvaini domāt, ka jūrai vairs nav pa spēkam citi lieliski viļņi. Un, ka dzīvei vairs nav resursu jauniem brīnišķīgiem notikumiem.

Ja tu palaid vajā aizejošo, nedomājot vairs par to, tad tu vari pamanīt šī brīža lieliskumu.

Un varbūt tas ir stāsts par uzticēšanos.

Visuma rotaļai.

Lielajam spēkam.

Dievišķajam, kas ir arī mīlestība. Un kas esi tu pats. Īstais. Mainībā nezūdošais. Klātesošais ♥

Marika Višņevska

Sūti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam**

uz e-pastu: reinaldemaija@gmail.com

www.draugiem.lv ; www.facebook.lv

<https://t.me/laismasmaija>

Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja, rakstīto savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**